

af et vist Antal Forbringshavere, eller det i Boer, hvor Gæld vedgaas, fordres af Ægtefællen eller Tvangsarvinger med en vis nærmere bestemt Interessee, maa vi derfor fastholde. Ellers vil Eksekutorbehandlingen frembyde en langt ringere Sikkerhed end Skifteretsbehandlingen, med Hensyn til hvilken Reglen i Skiftelovens § 92 gælder, hvorefter Statskassen hæfter, en Regel, som naturligvis ikke kan overføres paa Eksekutorbehandling. Vel kan man sige, at Garantien i dette sidste Tilfælde maa søges i, at afdøde ved at vælge Eksekutorerne har vist, at han har behørig Tillid til dem, men dette Raisonnement kan, hvor Gæld ikke vedgaas, ikke gælde over for Forbringshavere, da det ikke kan vedkomme dem, hvem Arveladerne har havt Tillid til eller ikke, og heller ikke over for Ægtefælle eller Tvangsarvinger, som have en selvstændig af afdødes Vilje uafhængig Ret til Efterladenskabet. Derimod kan det om andre Arvinger siges, at de maa tage Boet paa de Betingelser, som Arveladeren opstiller, da han helt kunde udelukke dem, og derfor maa disse finde sig i Eksekutorbehandlingen uden at kunne kræve Sikkerhed. Vel er der i Folketingsforlaget indsat en Bestemmelse (§ 3), som formentlig skulde erstatte Sikkerhedsstillelsen, der var foreslaaet af Landstinget. Men vi kunne ikke erkende, at nogen virkelig Sikkerhed opnaas ved den i bemeldte Paragraf omhandlede Forholdsregel. Der gives mange andre Maader, hvorpaa et Bo kan bevisges, end ved at udtage Boets Midler af Sparekasser eller Bokske, hvori de ere indsatte eller henlagte, f. Eks. ved selv at at tilvende sig, hvad der skal tages til Indtægt for Boet, og undlade at opføre det som saadant i Skifteprotokol og Rassebog, men den i omtalte Paragraf foreslaaede Tillidsmand afgiver slet ingen Sikkerhed imod det. Skulde han det, maatte han føre et langt videre gaaende Tilsyn med Boets Behandling end det foreslaaede og i Virkeligheden udstrække sin Virksomhed til at være en Art Medeksekutor, der paaser baade, at alt det, der skulde indflyde i Boet, virkelig kommer dette til Indtægt, og at intet andet kommer Boet til Udgift, end hvad der rettelig bør afholdes af det, men at sætte

Eksekutor under et saadant Formynderskab, vilde efter vor Mening være urigtigt og tilmed vistnok i mange Tilfælde langt fra fremmende for Boets Behandling, hvortil kommer, at naar en slig Tillidsmands Hverv skulde udstrækkes saa langt, som nødvendigt vilde være, maatte dette Hverv betales af Boet, og vilde saaledes komme til at bevære det med et Ekstra-Gaal, der i mange Tilfælde maatte blive ret betydeligt. Vi tro derfor at maatte fastholde de i Landstingsforlaget optagne Bestemmelser om Sikkerhedsstillelse, der nu ville faa Plads i vort Forslags §§ 5, 6 og 7. Dog bemærk vi, at vi, efter at Reglerne om Statens Rassebetjentes Sikkerhedsstillelse ere forandrede ved Lov af 7de Januar 1898, finde det naturligt udtrykkelig at udtale, at Eksekutorer kunne stille Sikkerhed efter de samme Regler som disse, naturligvis saafremt de paagældende Forsikringselskaber ville overtage dem.

Til § 8.

Denne Paragraf er ikke væsentlig forskellig fra Folketingsforlagets § 4 sammenholdt med dets § 9.

Til § 9.

Medens denne Paragraf i øvrigt svarer til Folketingsforlagets § 6, have vi troet, fra Landstingsforlaget at burde bibeholde dels en Bestemmelse om Forhøjelse af Bederlaget til Revisor af Eksekutorstifter i Kjøbenhavn i Anledning af de ham ved vort Forslags § 8 paalagte yderligere Forpligtelser, dels Bestemmelsen om en Bemyndigelse for Justitsministeren til at henlægge Revisionen af Eksekutorboer uden for Kjøbenhavn til en dertil ansat Revisor, som herfor skal tillægges et paa Finansloven bestemt Bederlag, da vi fremdeles maa anse disse Bestemmelser for hensigtsmæssige.

Til § 10.

Denne Paragraf svarer til Folketingsforlagets § 7 med en lille Ændring, der ikke behøver nærmere Forklaring.